

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

de heer Kristof Duyck

tegen

De Krant van West-Vlaanderen

Met een brief van 1 september 2014 dient advocaat Bart Staelens, die optreedt namens zijn cliënt de heer Kristof Duyck, een klacht in tegen De Krant van West-Vlaanderen. Aanleiding is een artikel in De Krant van West-Vlaanderen van 4 juli 2014 onder de titel ‘Verkracht op het tenniscourt’.

Chef Nieuws Jan Gheysen van De Krant van West-Vlaanderen en secretaris-generaal Sophie Van Iseghem van Roularta Media Group antwoorden hierop met een brief van 8 oktober 2014, waarop advocaat Staelens repliceert met een brief van 4 november 2014.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 19 januari 2015. Advocaat Staelens en Kristof Duyck waren hierop aanwezig, evenals Jan Gheysen en Sophie Van Iseghem.

DE FEITEN

Het artikel gaat over Kristof Duyck die tennisleraar is in een club in West-Vlaanderen en zich voor de correctionele rechtbank moet verantwoorden voor aanranding van de eerbaarheid en verkrachting van een meisje van 17, aan wie hij tennisles gaf. De feiten waarvoor betrokkene voor de rechter moet verschijnen, zijn volgens het artikel mogelijk geen alleenstaand geval. De krant noemt het ook vreemd dat Kristof Duyck nog steeds les geeft aan jongeren in de tennisclub. Het artikel vermeldt dat Duyck, naast tennisleraar, ook ex-kinesist van Cercle Brugge en kinesist in een MPI in West-Vlaanderen is, en publiceert zijn foto met een balkje voor de ogen.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Klager maakt bezwaar tegen de affirmatieve titel ‘Verkracht op het tenniscourt’, terwijl de rechter nog geen uitspraak had gedaan. Dat schendt het vermoeden van onschuld.

Verder heeft de journalist geen wederhoor gevraagd vóór publicatie van het artikel, terwijl hij zware beschuldigingen uit door te schrijven dat de feiten waarvoor klager voor de rechter moet verschijnen mogelijk ‘geen alleenstaand geval’ zijn en klager ‘misschien nog meer seksuele vergrijpen op zijn actief heeft’. Naast een schending van het recht op wederhoor wijst deze aanpak op eenzijdige informatiegaring door de journalist.

Volgens klager brengt het artikel hem ook herkenbaar in beeld. De vermelding van zijn initialen, zijn woonplaats, de gemeente van de tennisclub, het feit dat hij ex-kinesist is van Cercle Brugge, de naam en plaats van het MPI waar hij werkte en de foto, maakt dat hij geïdentificeerd kan worden.

Ten slotte heeft de journalist volgens klager niet onafhankelijk gehandeld en heeft hij zich laten leiden door onder meer de ouders van het meisje. Hij heeft zo bewust een karaktermoord gepleegd op klager.

De Krant van West-Vlaanderen ontkent dat er sprake zou zijn van een karaktermoord of wraakactie.

De krant geeft toe dat de titel van het artikel misschien te affirmatief was, maar voegt eraan toe dat de titel samen moet gelezen worden met de ondertitel, die zegt dat de tennistrainer zich voor de rechter moet verantwoorden. De ondertitel nuanceert meteen de titel.

Het artikel zelf gaat voor het grootste stuk over objectieve feiten, met name de doorverwijzing van klager naar de correctionele rechtbank, en vermeldt ook elementen in het voordeel van klager. Alleen het feit dat er een gerechtelijk onderzoek was, wordt affirmatief voorgesteld, alle andere elementen zijn in de voorwaardelijke wijs geschreven. Het geheel respecteert op die manier het vermoeden van onschuld.

De krant zegt ook dat ze klager wel een kans op wederwoord heeft gegeven. Toen klager na publicatie van het artikel de krant contacteerde, heeft de journalist hem gevraagd om te reageren, maar klager heeft dat geweigerd. Wederhoor vooraf was volgens de krant niet nodig omdat het gaat om feitelijke berichtgeving, met name de doorverwijzing van klager naar de correctionele rechtbank.

Wat herkenbaarheid betreft heeft de krant zich gehouden aan beperkte identificatie door alleen de initialen te noemen en volgens haar de foto voldoende onherkenbaar te maken. De vermelding van het MPI waar klager werkte was relevant gezien de zware tenlastelegging. Ten slotte wijst de krant erop dat ze in een later artikel ook verslag heeft gebracht over de vrijspraak van klager.

BESLISSING

De titel ‘Verkracht op het tenniscourt’ is, ondanks de combinatie met de ondertitel, te affirmatief geformuleerd. Hij strookt niet met de inhoud van het artikel en houdt onvoldoende rekening met het vermoeden van onschuld.

De journalist heeft klager geen loyale kans op wederhoor gegeven. De krant gaf klager de kans om te reageren na publicatie van het artikel. Maar aangezien het artikel, naast de feitelijke verslaggeving over de doorverwijzing naar de rechtbank, een aantal ernstige beschuldigingen bevat (‘de feiten zouden geen alleenstaand geval zijn’ en ‘er wordt gevreesd dat de tennisinstructeur misschien nog meer seksuele vergrijpen op zijn actief heeft’), was wederhoor vooraf aangewezen. Artikel 20 van de code bepaalt: *‘Wanneer een journalist in zijn berichtgeving zelf ernstige beschuldigingen uit, met name wanneer die de eer en de goede naam betreffen, is het aangewezen dat hij de betrokkene voor de publicatie contacteert en hem loyaal de kans biedt hierop te reageren’*.

De vermelding van zijn initialen en woonplaats, in combinatie met de verwijzing naar de gemeente van de tennisclub, het feit dat klager ex-kinesist was bij Cercle Brugge, de naam en de plaats van het MPI waar hij werkte en zijn foto, weliswaar met een balkje voor de ogen, maakt klager identificeerbaar. Klager is op de foto ook niet voldoende onherkenbaar gemaakt. De richtlijn bij artikel 23 van de code bepaalt in verband met verdachten: *‘Beperkte identificatie kan uitzonderlijk. De voornaam, de beginletter van de familienaam, de leeftijd en de woonplaats kunnen eventueel worden vermeld’*. Klager is door de combinatie van de verschillende elementen herkenbaar en de krant kan niet aannemelijk maken dat herkenbaarheid in dit geval aangewezen of gerechtvaardigd was.

Ten slotte heeft de Raad geen redenen om aan te nemen dat de journalist of de krant klager bewust wilden treffen.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond.

Brussel, 12 februari 2015